

Farní úřad Vysoká Libyně

1733 – 1948

Inventář

EL NAD č.: 795

AP č.: 169

Matěj Třepeš, Martina Matušková

Plasy 2008

Obsah

Úvod:

I. Vývoj původce fondu	3
II. Vývoj a dějiny fondu	6
III. Archivní charakteristika fondu	7
IV. Stručný rozbor obsahu fondu	8
V. Záznam o uspořádání fondu a zpracování archivní pomůcky	9

Přílohy:

Příloha č. 1: Seznam použitých pramenů a literatury	10
Příloha č. 2: Seznam materiálů, které nebyly zařazeny do inventáře	11

Inventární seznam	12
--------------------------	----

Tiráž	14
--------------	----

I. Vývoj původce fondu

První zmínka o osídlení v lokalitě dnešní Vysoké Libyně je v historickém období doložena k roku 1337. Ves s neobvykle rozlehlou návší byla založena tehdejšími majiteli místa, pány z Gutštejna, na principech emfyteutického práva. Nejstarší známý doklad o církevním dění v oblasti je pouze o patnáct let mladší a souvisí s výběrem papežského desátku (14 gr. v roce 1352). Přibližně ve stejné době vznikal objekt místního kostela a obydlí faráře. Umělecko-historickým a architektonickým rozbohem bylo zjištěno, že nejstarší původní část zdiva později vícekrát přestavovaného kostela je možné přibližně datovat do 3. čtvrtiny 14. století. K úpravám stavby došlo v pokročilém 15. století, kdy byl kostel přestavěn v pozdněgotickém stylu. S jistotou dnes nelze určit, jaké bylo nejstarší patrocinium libyňského kostela. Starší literatura (Sommer, Rott) v této souvislosti uvádí původní zasvěcení sv. Jiljí, které bylo později změněno, novější a současná (např. Boháč) uvádí pouze zasvěcení sv. Blažej. Zřejmě nejstarší doklad o vysokolibyňském patrocinu je ovšem až ze 17. století (*Soupis poddaných podle víry – Rakovnicko*, 1651, sv. Blažej). V novověku pak již ke změnám v zasvěcení nedošlo.

Kostel je od svých počátků v 1. polovině 14. století připomínán jako farní. Jednalo se o venkovský patronátní kostel, který byl fundátory Gutštejny také zaopatřen příslušným beneficiem. V předhusitském období je možné charakterizovat místní duchovní správu jako převážně kontinuální, z let 1372-1419 je k dispozici souvislá řada dokladů o ustanovování místních duchovních správců. Farní obvod libyňského plebána nebyl nikdy příliš rozsáhlý, mimo vlastní farní vsi do něj spadala již jen osada Lhota (Welhotten) a panský dvůr Zelený důl (Grünthal). Rozsah k faře příslušejícího beneficia této poměrně úzké základně odpovídal a postačoval k pokrytí potřeb nejvýše jednoho faráře.

Doklady o katolické správě (ustanovení farářů aj.) v období husitských válek schází a z obecnějšího kontextu regionálního vývoje je možné usuzovat, že katolická správa v místě byla silně utlumena. Za husitských válek byla poškozena budova kostela, fary i pozemkové hospodářství v rámci beneficia. Statut kostela poklesl na filiální a byl příležitostně a nesoustavně administrován a přiřazen k různým místům v okolí.

Řádný chod farní duchovenské a hospodářské správy se dařilo postupně obnovovat až ve 2. polovině 15. a počátkem následujícího století. V tomto období došlo i k již zmíněným rozsáhlejším úpravám farního kostela, kterými se završil jeho středověký stavební vývoj; jeho dnešní podoba je výsledkem druhé rozsáhlé, pozdně barokní architektonické adaptace, omalby a výmalby. Ve stejné době se také změnil majitel libyňského panství: v roce 1509 prodal Jetřich z Gutštejna toto zboží Jindřichu Krakovskému z Kolovrat. Ten sídlil na Krakovci, o dvacetiletí později pak přesunul své sídlo do Všesulova (od r. 1530). Podobně jako dříve Gutštejnové se i Krakovští záhy rozdělili do několika větví a Vysoká Libyně se stala samostatným statkem. V 16. a 17. století ves krátkodobě drželi příslušníci rodů Vchynských z Vchynic, dále Mitrovští a Michalovci; nakonec se zboží vrátilo zpět do rukou Kolovratů.

Třicetiletá válka představuje druhé výrazné období ochromení běžného chodu farnosti, která ve 20. letech 17. století opět dočasně zanikla. Nesystematická duchovní správa nyní filiálního kostela byla zajišťována příležitostně z různých okolních právě obsazených far; pramenně je doložitelná výpomoc z Plas, Potvorova, Kralovic, Čisté, ale také z Rakovníka. Válka několikanásobným přechodem vojsk ožebračila nejen místní poddanské obyvatelstvo, ale zničovala také farní hospodářství. Budovy fary a kostela byly nejprve vyloupeny a v závěrečném roce válčení pak několik oddílů generála Königsmarka, táhnoucích krajem, objekty zčásti srovnalo se zemí. Kryštof Jaroslav Krakovský z Kolovrat popsal stav kostela a vsi v roce 1651 těmito slovy: „...lidi ve vsi Lybini, jsouce na velké silnici, do gruntu všickni od nepřítelů popáleni a že pokoj svatý jest, zase v tomto 1650 létě začátek schránky své začínají stavěti. (...) ve vsi Lybini nachází se filiální kostel sv. Blažej, ten od nepřítelů v prach položený, že pak nyní poddaní chodí žebrotou v celém kraji, jako i jinde mezi dobrými lidmi, co na týž chrám Páně, aby k vystavení přijíti mohl,

vyprosili, pomalu se též staví.” (*Soupis poddaných podle víry – Rakovnicko*, s. 135; podle berní ruly existovalo v Libyni 15 statků a 4 chalupy.) Podobně popisuje stav farního hospodářství a navrhuje opatření směřující ke zlepšení nevyhovujícího stavu, ačkoli i tak díky výpomocem odjinud „žádného již nekatolického, který by srovnán nebyl, se nevnachází”.

Ne zcela uspokojivý stav ale přetrvával poměrně dlouho. Neobsazená farnost byla administrována patres z Plas nebo Potvorova, v 70. letech zde přechodně působil osobní kaplan Albrechta Krakovského Gebhart Budinger, od roku 1690 byla fara spravována potvorovským farářem. Tamější kněz dojížděl do Libyně jednou za 3 týdny a četl mši latinsky a německy za odměnu 90 zl. 20 kr. O něco rychleji postupovala obnova vlastního dominikálního majetku. Tvrz, doloženou roku 1659, přestavěli Krakovští na jednopatrový zámeček obdélného půdorysu, znovu vybudován byl poplužní dvůr, dále pivovar se sladovnou, mlýn s pekárnou, sýpka, ovčín a cihelna. Pro vývoj v nejnovejším období je důležité, že od poloviny 17. století se na panství začalo ve větší míře usazovat německé obyvatelstvo a také Židé. V roce 1700 panství po letech opět změnilo majitele: Albrecht Jaroslav Krakovský jej odprodal Karlu Maxmiliánovi z Příchovic. Příchovští jej drželi pouze do roku 1731, kdy ho odkoupil Friedrich Olivier hrabě Wallis. Wallisové pak Libyni vlastnili až do konce 19. století.

V roce 1759 se za Štěpána Wallise a za pomoci Václava Ignáce z Haymerle podařilo obnovit libyňskou faru. Faráři bylo při této příležitosti rovněž rozšířeno jeho beneficium o 8 sudů piva z místního panského pivovaru (po zaplacení pivního tácu mohl získat ještě 10 dalších); v roce 1780 pivovar vyhořel a již nebyl obnoven a v následujících letech farář dostával pouze 8 sudů z petrovické výroby moku. Dále získal navíc 25 sáhů palivového dříví. V roce 1760 je v místě doložená jednotřídní farní škola, nad kterou příslušel faráři dohled. Je pravděpodobné, že existovala již dříve (Rott připomíná školu již k roku 1600). V první polovině 19. století se dočkala úprav i farní budova, která získala dnešní klasicistní podobu. Po zrušení patrimoniální správy došlo v letech 1851-1852 k jednorázovému vyvázání se poddaných z poddanských povinností. Celková výše jednorázové náhrady dosáhla ve Vysoké Libyni 13 733 zl. 40 kr. Na konci 19. století bylo také ukončeno pohřbívání na dosavadním hřbitově, který obklopoval kostel. Nový hřbitov byl zřízen na okraji obce a vysvěcen roku 1899. Předlužené panství odkoupil od Wallisů Antonín Kreisl, který je ale vzápětí v roce 1898 prodal obchodníkovi Theodoru Dreherovi. Dreherové vlastnili vysokolibyňské panství až do pozemkové reformy. V roce 1926 byla půda Eugenu Antonínu Dreherovi zabráná a z půdy o celkové rozloze 215,5 ha byl vytvořen zbytkový statek (129 ha), který získali manželé J. a M. Koulovi. Zbývající půda - 73 ha - byla přidělena celkem 67 nabyvatelům.

Ve 2. polovině 19. století je ve farnosti patrné rozšíření jistých nových forem náboženského života (spolky, bratrstva, renovace památek...). Od počátku 20. století se v oblasti projevovaly stupňující se nacionální střety mezi většinou obyvatel německé národnosti a českou menšinou. V období 1. republiky se rovněž objevily potíže se zajištěním německého kněze pro místní faru, která byla vícekrát administrována z okolí. V letech 1938-1945 byla Vysoká Libyně přímo inkorporována do Říšské župy Sudety; v říjnu 1938 se tak stalo na žádost většiny místních Němců, neboť podle původního vyměření rozhraničovací komise měla Libyně zůstat na české straně hranice. Nucený odchod části českého obyvatelstva v roce 1938 a následující vysídlení podstatné části Němců v roce 1946 z lokality představovaly závažný zásah do dlouhodobě se formující demografické struktury a mentality odcházejících i příchozích. Nově příchozí české obyvatelstvo jen obtížně nalézalo vztah k novému domovu. Došlo k propadu poptávky po duchovních službách: pisatel pamětní knihy kralovické farnosti poznamenal, že administrování bylo „velmi obtížné vzhledem k novým a nábožensky vlašným osídlencům”. Sčítání lidu v roce 1930 udává v obci 349 obyvatel, německá evidence z roku 1939 již 304 a československý přehled k roku 1949 pouze 217. V současnosti žije ve Vysoké Libyni 241 obyvatel. Následující tabulka zachycuje předválečnou a současnou strukturu obyvatelstva obce z hlediska deklarované národnosti a náboženství:

Národnostní složení a vyznání

<i>rok</i>	1930 <i>349 obyvatel</i>	2001 <i>241 obyvatel</i>
<i>Národnostní složení:</i>		
<i>česká („československá“)</i>	125	234
<i>německá</i>	219	1
<i>ostatní</i>	5	6
<i>Náboženství:</i>		
<i>římskokatolické</i>	323	27
<i>Českobratrská církev evangelická</i>	1	1
<i>Církev československá (husitská)</i>	21	3
<i>bez vyznání</i>	4	146
<i>nezjištěno</i>	-	60

Během 2. světové války byla zčásti zdemolována budova fary a mírně poškozena i budova kostela sv. Blažeje. Stavby sloužily nejprve potřebám německé protiletectvé obrany, v květnu 1945 jako ubytovna Rudé armády a posléze jako shromažďovací středisko Němců, vysídlených z Československa. Objekty byly v následujících letech brigádnicky vyčištěny a v nejnútnejší míře opraveny. Po odchodu německého faráře Otty Jiru (k 1. únoru 1947) zůstává fara trvale neobsazena.

Co se týče církevně správního začlenění lokality, od svého vzniku až do konce roku 1992 byla farnost součástí Pražské arcidiecéze. Po vzniku Plzeňské diecéze byla v souvislosti se změnami diecézních hranic připojena k nové Plzeňské diecézi. V předhusitském období byla začleněna do Pražského arcijáhenství a Rakovnického děkanátu, po Harrachových reformách ve 30. letech 17. století pak do Rakovnického vikariátu, k němuž patřila až do nejnovější doby – do 50. let 20. století. Výjimkou jsou léta 1938-1945: tehdy byla farnost inkorporována do žlutického vikariátu a řízena Generálním vikariátem pro německou část Pražské arcidiecéze se sídlem v Ostrově nad Ohří. Od roku 1953 se vysokolibyňský farní obvod stal součástí Plaského vikariátu, od 1. července 1961 pak vikariátu Plzeň-sever, pod který spadá dodnes. V současné době je Vysoká Libyně spravována z Farního úřadu v Kralovicích.

II. Vývoj a dějiny fondu

Vzhledem ke značné mezerovitosti dochování archivního fondu nelze počátky a přesnější průběh systematického vedení registratury farního úřadu stanovit. Ze zachovaného písemného materiálu je možné uvažovat o počátku 18. století, nelze ale vyloučit, že byla vedena již o století dříve a nenávratně zničena za třicetileté války. Písemnosti vzešlé z činnosti původce se v tomto období ukládaly v prostorách fary. K významným ztrátám došlo za první a zejména druhé světové války. Ve zmatcích koncem války byla dřevěná skříň s archivním materiálem vyhozena do bývalé konírny, kde byla část archiválií rozmáčena, napadena plísněmi, a tak trvale znehodnocena. Zbytky farních písemností byly počátkem roku 1947 převezeny na faru v Kralovicích a prozatímně uloženy.

Nejcennějšími a zároveň nejstaršími zachovanými písemnostmi farního úřadu jsou matriky. Tyto evidenční knihy obyvatelstva nejsou součástí fondu Farní úřad Vysoká Libyně. Matriky byly z farních archivů v souladu se zák. č. 268/1949 Sb. předány příslušným matričním úřadům a starší uzavřené do roku 1870 v roce 1951 soustředěny do krajského archivu Plzeňského kraje, sídlícího nejprve v Plasích a od roku 1956 v Plzni, kam byly převezeny z kralovické fary. V současné době se v SOA v Plzni archivuje celkem 8 knih - matriky narozených z let 1719-1900, oddaných z let 1719-1912 a zemřelých z rozmezí let 1719-1908. (V letech 1651-1719 byly matriky vedeny pro obyvatele celého farního obvodu v rámci kralovické farní registratury.)

Pro dějiny vysokolibyňského farního obvodu má podstatný význam archivní materiál patronátního úřadu. Pozůstalost velkostatku, obsahující zejména materiál Wallisů, se zachovala nekompletně. Jedná se o fond Velkostatek Hostinné (1440-1945), č. NAD: 332, který je deponován ve Státním oblastním archivu v Zámrsku.

Do SOkA Plzeň-sever byl fond začleněn dvěma delimitacemi ze SOkA Rakovník. Při zpracovávání FÚ Petrovice bylo z tohoto fondu vyčleněno 28 listů spisového materiálu, které převzal SOkA Plzeň-sever dne 11. února 1992, přír. č. 805. Takřka celá zachovaná písemná pozůstalost FÚ Vysoká Libyně do roku 1948 byla SOkA Plasy postoupena v roce 2003 (převzato dne 31. října 2003, čj. 554/03). Jednalo se o 5 knih a 1 konvolut spisového materiálu. V době uložení materiálu v SOkA Plzeň-sever nebyly v materiálu prováděny žádné zásahy.

III. Archivní charakteristika fondu

Při inventarizaci fondu zpracovatelé vycházeli ze základních rámcových pravidel pro zpracování archivního materiálu (Metodické návody a instrukce pro zpracování archivního materiálu. *SAP X*, 1960, č. 2, s. 215-310). Vzhledem k mezerovitosti dochovaného materiálu a z toho vyplývající nemožnosti obnovit původní registraturní systém použili jako východisko umělé pořádací schéma, které ve svém příspěvku navrhl Jiří Sochr (Sochr, J. Pořádání a inventarizace římskokatolických farních archivů. *AC*, 1962, s. 19-25). Dále přihlédli k platné metodice SOA v Plzni (*Vnitřní směrnice ředitele SOA v Plzni pro zpracování, posuzování, schvalování a evidenci archivních pomůcek v SOA v Plzni: Interní předpis č. 4/2006 ze dne 24. ledna 2006*).

Celkem 5 knih zpracovatelé rozdělili na základě Sochrova systému do dvou skupin, a to 1. knihy pamětní a knihy instrukcí, 2. knihy hospodářské a účetní. Do 1. skupiny zařadili celkem 4 knihy: 1 pamětní knihu fary Vysoká Libyně (1839-1948) a dále 3 knihy opisů instrukcí a nařízení (1756-1803; 1780-1802; 1801-1841). Druhou skupinu představuje pouze 1 kniha kostelních účtů (1733-1767). Spisový materiál je dochován podobně torzovitě jako knihy a byl rozdělen do 3 skupin: 1. osobní věci (1800-1942); 2. duchovní správa (1800-1905); 3. hospodářská správa a věci účetní (1800-1943).

Při inventarizaci se v rámci fondu neprováděla vnitřní skartace. Během zpracování byly z fondu zvláště vyčleněny písemnosti, které buď nesouvisí s činností původce, nebo jejichž pramenná hodnota je v podstatě nulová. Jsou uloženy mimo fond a jejich seznam je uveden v příloze č. 2; jedná se zejména o větší množství bířmovacích lístků, křestních listů a protokolů o uzavření manželství. Rozsah fondu činí 0,29 bm.

Fond obsahuje archiválie I. a II. kategorie. Fyzický stav archiválií je vcelku vyhovující. Pouze menší část fondu je mírně poškozena prachem. Restaurátorský nebo konzervátorský zásah archiválie nevyžadují.

Převážná část archiválií je psána v německém jazyce, podstatné množství latinsky, okrajově se objevuje čeština.

IV. Stručný rozbor obsahu fondu

Přestože inventarizovaný fond je co do rozsahu pouhým torzem původně podstatně rozsáhlejší registratury, zachovává si určitý význam. Lze jej využít k poznání společenského, kulturního a především náboženského života ve vsi na rozhraní Sudet a převážně českého vnitrozemí v 19. a v 1. polovině 20. století. Farní kronika jemně odráží cesty formování „konfliktního společenství“ mezi Němci a Čechy. Fond je tak pramenem k poznání dějin mentalit a regionální historie.

Kromě matrik a kroniky, jejíž 1. díl se v 1. polovině 20. století ztratil (znal jej ještě Rott), je třeba upozornit na knihu kostelních účtů a záduší kostela (z let 1733-1767) jako pramene důležitého pro poznání hospodářských dějin farnosti, podobně jako dochované protokoly o vyvázání z poddanských povinností.

Ze spisového materiálu je pro uměleckohistorický výzkum relevantní soupis kostelního inventáře z roku 1810. Jednotlivé doklady o pastorační činnosti kněze a náboženském životě lokality se vztahují zejména ke 2. polovině 19. století.

V. Záznam o uspořádání fondu a zpracování archivní pomůcky

Fond Farní úřad Vysoká Libyně, vymezený lety 1733-1948, uspořádal a inventář k němu zhotovil Matěj Třepeš při studentské odborné praxi v SOkA Plzeň-sever pod vedením archivářky Marty Matuškové. Fond byl inventarizován v lednu 2006 a čistopis pomůcky vyhotoven v dubnu 2008 ve Státním okresním archivu Plzeň-sever se sídlem v Plasích.

Plasy 18. dubna 2008

Matěj Třepeš, Martina Matušková

Seznam použitých pramenů a literatury

Prameny

Obecní pamětní kniha Vysoké Libyně. Kopie, SOkA Plzeň-sever, č. příř. 6282.

Pamětní kniha římsko-katolické fary v Kralovicích (1908-1961). Kopie, SOkA Plzeň-sever, č. příř. 6363.

Soupis poddaných podle víry – Rakovnicko. Praha, 1996.

Statistický lexikon obcí v republice Československé I. www.czso.cz.

Tereziánský katastr český I.-III. Praha, 1964-1970.

Literatura

Teoretické a metodické pomůcky

Metodické návody a instrukce pro zpracování archivního materiálu. *Sborník archivních prací X*, 1960, č. 2, s. 215-310.

SOCHR, J. Pořádání a inventarizace římskokatolických farních archivů. *AČ*, 1962, č. 1, s. 19-25.

Vnitřní směrnice ředitele SOA v Plzni pro zpracování, posuzování, schvalování a evidenci archivních pomůcek ve Státním oblastním archivu v Plzni: Interní předpis č. 4/2006.

Literatura k vlastnímu zpracovanému fondu

BOHÁČ, Z. Mapy k územnímu vývoji české a moravské církevní provincie. *Historická geografie*, roč. 28, Praha, 1995, s. 183-191.

BOHÁČ, Z. *Topografický slovník k církevním dějinám předhusitských Čech (Pražský archidiakonát)*. Praha, 2001.

BUKAČOVÁ, I. – FÁK, J. - FOUČEK, K. *Severní Plzeňsko I*. Domažlice, 1996.

ČÁNOVÁ, E. Vývoj správy pražské arcidiecéze v době násilné rekatolizace Čech. *Sborník archivních prací XXXV*, 1985, č. 2, s. 486-560.

FENCL, J. Politický okres Podbořany. In: *Náš vývoj v severních Čechách pod ochranou Národní jednoty severočeské*. Praha, 1936.

CHYTIL, A. *Chytilův místopis Československé republiky*. Praha, 1930.

JANÁK, J. – HLEDÍKOVÁ, Z. – DOBEŠ, J. *Dějiny správy v českých zemích od počátků státu po současnost*. Praha, 2005.

KOČKA, V. *Libyně Vysoká*. Kralovice, 1923.

LÍBAL, D. – HEROUTOVÁ, M. *Pasportizace okresů Západočeského kraje. Okres Plzeň-sever II. díl*. Praha, 1977.

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland. Haida, s. d.

Ottův slovník naučný XV. Reprint vyd. z r. 1900. Praha, 1999.

PALACKÝ, F. *Popis Království českého*. Praha, 1848.

Retrospektivní lexikon obcí ČSSR 1850-1970. Praha, 1978.

ROTT, W. *Der politische Bezirk Podersam*. Podersam, 1902.

SEDLÁČEK, A. *Místopisný slovník historický Království českého*. Reprint vyd. z r.1909. Praha, 1998.

Seznam míst v Království českém. Praha, 1907.

Seznam obcí v zemích českých podle správního rozdělení z 1. února 1949. Praha, 1949.

SOMMER, J. G. *Das Königreich Böhmen statistisch-topographisch dargestellt: Rakonitzer Kreis* (13. Band). Prag, 1845.

Statistický lexikon obcí v Zemi české. Praha, 1934.

VOŽENÍLEK, J. *Předběžné výsledky československé pozemkové reformy (Země Česká a Moravsko-slezská)*. Praha, 1930.

Seznam materiálů, které nebyly zařazeny do inventáře

1. Knihy

KOLÍSEK, L. *Druhá česká pouť do Lurd roku 1907*. Brno, 1908.
Sancti Hieronymi presbyteri epistolae selectiores. Praegae, 1785.

2. Ostatní materiál

biřmovací lístky	20. léta 20. století
bezvýznamné účty, stvrzenky, prázdné formuláře	1941-1945
křestní a svatební listy	1822-1840

Inventární seznam

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Č. ev. jednotky
---------	-------	---------------	-----------------

I. Knihy

1. knihy pamětní a knihy instrukcí

1	Pamětní kniha fary ve Vysoké Libyni (Gedenkbuch der hochlibiner Pfarre)
Něm., lat., čes., 24 x 39 cm, vazba lepenková a papírová, hřbet a rohy kožené, mírně poškozená	1839-1948	K 1
2	Knihy opisů nařízení arcibiskupské konzistoře
Lat., 21,5 x 34,5 cm, vazba lepenková a papírová, rohy kožené, přední deska a hřbet chybí, silně poškozená	1756-1803	K 2
3	Knihy opisů nařízení arcibiskupské konzistoře a zemského gubernia
Něm., 21 x 34 cm, bez desek vazby	1780-1802	K 3
4	Knihy opisů a výtahů nařízení arcibiskupské konzistoře a zemského gubernia
Něm., 22 x 35 cm, bez desek vazby	1801-1841	K 4

2. knihy účetní

5	Knihy kostelních účtů (Kirchenrechnungsbuch)
Něm., lat., 20,5 x 33,5 cm, bez desek vazby | 1733-1767 | K 5 |
|---|---|-----------|-----|

II. Spisový materiál

6	Osobní věci	1800-1942	N 1
7	Duchovní správa (zejména doklady o svěcení liturgických předmětů)	1800-1905	N 1
8	Hospodářské a účetní záležitosti (mj. kostelní inventář z r. 1810, doklady o nákupu liturgických předmětů, pachtovní věci)	1800-1943	N 1

Název archivní pomůcky: Farní úřad Vysoká Libyně
Časový rozsah: 1733-1948
Počet evidenčních jednotek: 6 (5 úředních knih, 1 karton)
Počet inventárních jednotek: 8
Rozsah v bm: 0,29 bm (úřední knihy - 0,18 bm, kartony - 0,11 bm)
Stav ke dni: 18. 4. 2008
Zpracovatelé archivního souboru: Matěj Třepeš, Martina Matušková
Zpracovatelé archivní pomůcky: Matěj Třepeš, Martina Matušková
Počet stran: 14
Počet exemplářů: 4
Schválil: Petr Hubka
dne 18. 4. 2008 - čj. SOAP/060-077/2008